

не-Ходжкинов лимфом

от анонимен

1 Януари 2000 година

„Не мога да си представя в какъв порочен кръг можехме да попаднем ...”

Синът ни е на 13 години и половина и е десняк.

Преди около десет дни влязох в стаята на Майк, защото търсех чаршаф в гардероба му. За моя голяма изненада нещо падна на пода. Беше портфейл, но не на Майк.

Отворих портфейла и сред другите неща вътре открих личната карта на по-големия брат на един негов съученик и приятел, Бодо. Този по-голям брат също посещаваше училището на сина ми и бе в класа, в който преподава жена ми.

Донякъде раздразнен и шокиран аз внимателно информирах жена си за ситуацията и решихме веднага да разговаряме с Майк.

Аз казах за откритието си на Майк и поисках обяснение.

Той започна да обяснява, че бил съвсем забравил за това нещо и че не знаел къде бил скрил портфейла.

Това трябва да се е случило преди месеци. Явно той е бил в къщата на Бодо и е играл на неговия компютър, където би могъл да победи или да загуби. Всеки път, когато Майк побеждавал, той бил избутван и ритан от другите две момчета. Ядосан и разочарован той станал да си ходи, но преди да излезе от апартамента видял портфейл на стълбите. Майк помислил, че това бил портфейла на Бодо и го взел, „за да му го върне”.

Настояхме незабавно Майк да разреши ситуацията и то преди екскурзията на класа, която беше след два дни.

Майк искаше още същия ден да „признае” пред брата на Бодо и да му разкаже точно какво и как се е случило. Но такъв разговор не се състоя. Треперещ и неспособен да изясни ситуацията той тръгна на петдневна екскурзия.

След като се върна Майк имаше само една мисъл в главата – да говори с брата на Бодо – и този път успя. Върна се вкъщи сияещ и докладва, че братът на Бодо го е изслушал, извинил го е и никой не чул за това, нито Бодо, нито родителите му.

Два дни по-късно Майк седна на масата за закуска като си държеше главата и се оплакваше, че има болка във врата и надолу по рамото. Мислеше, че е спал накриво през нощта и ние го пуснахме на училище.

Когато се прибра следобед изглеждаше много уморен и главата му все още бе наклонена настрани. След вечеря се затвори в стаята си, противно на навика да играе карти с приятели. След около час аз влязох в стаята му, за да видя как е. За моя изненада, той беше заспал. Жена ми и аз бяхме малко подозрителни, но го оставихме да спи.

Късно вечерта, някъде около 21.00 часа, Майк влезе в кухнята, с накривена глава и поиска да яде. Действаше с жизненост и енергия въпреки болката, която изпитваше и след това тихо изчезна пак в стаята си. Спа цяла нощ.

На следващата сутрин продължаваше здраво да спи и ние с жена ми решихме да не го пускаме на училище.

Тогава изведнъж в мен се появи смътно подозрение. Зарових се отново в книгата на д-р Хамер „Резюме на Новата медицина”.

Майк спа през целия ден с малки прекъсвания. През една от тези паузи аз го разгледах по-отблизо и му зададох някои въпроси. Открих, че Майк има подутина от дясната страна на врата. Беше доста болезнена, особено при допир. Той не можеше да си изправи главата от болка, оплакваше се и от главоболие в челото и отстрани.

Вечерта отново беше на крака – главоболието го нямаше. Попитах го дали е успял да уринира предишната нощ. Без колебание отговори: „Всеки път, когато се събуждах трябваше да ходя до тоалетната и то обилно, въпреки, че не бях пил нищо”!

Това най-накрая потвърди подозренията ми.

На другата сутрин Майк беше доста весел и искаше да ходи на училище. Главата му не беше толкова изкривена и болките бяха намаляли. Позволихме му да отиде, но само при условие, че ще се прибере вкъщи, ако дискомфорта стане неприятен. Прибра се в обичайното време.

Майк се беше запознал с д-р Хамер по време на един GNM семинар и го намери „готин”, затова ние често дискутирахме разликата между терапевтичните методи, прилагани от традиционната медицина и Германската нова медицина. След обяда започнах разговор с Майк...

Майк отговаряше спонтанно на въпросите ми, докато стигнахме до ДХС – „Когато ми каза, че си намерил портфейла!”

- И какво най-много те изплаши? – попитах аз.
- Страхувах се да не загубя приятелството си с Бодо и че родителите му няма да искат да ме виждат повече. Освен това се опасявах, че може да се разчуе из училище и мама да има проблеми!
- Знаеш ли какво означава изразът „фронтален страх”? – попитах аз.
- Точно така се чувствах – страх какво ме очаква, срещу какво ще се изправя!

- Как се чувстваше по време на екскурзията?
- Всеки път щом започнех да се чувствам добре, си спомнях ... и после ми беше наистина зле, беше ми студено и не можех да спя добре.
- А кога разреши този конфликт?
- Когато най-после се осъществи разговорът с брата на Бодо.

Четири дни след този разговор подуването и болката изчезнаха.

Традиционната медицина нарича това „заболяване“ *центрокистичен-центробластичен не-Ходжкинов лимфом* и неправилно го определя като вид карцином на лимфните възли.

Поради откритието на Германската нова медицина ние знаехме, че става въпрос за симптоми на лечебна фаза, следваща решението на конфликт от фронтален страх (при десняци). На органно ниво това засяга епителния слой на фарингеалната тръба и се подува по време на лечебната фаза.

Ако не бях запознат с Германската нова медицина сигурно щях да заведа Майк на лекар ... (силна умора, подуване, болка във врата и главата).

Не мога да си представя в какъв порочен кръг бихме могли да попаднем, ако лекарят би потвърдил горната диагноза...

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com